

Moja življenjska pot od Gorjancev do Triglava

(zapis po pripovedovanju in spominih Fanike Pajić)

Rojena sem bila kot četrti otrok v družini Hočevar v vasi Mali Orehek, v občini Stopiče pri Novem mestu. V Stopičah sem hodila v osnovno šolo in šolanje

Fanika z bratom pred Hočevarjevo domačijo v vasi Mali Orehek

zaključila s štirinajstimi leti. Potem je bilo treba poiskati delo. Ker sem bila še mladoletna, ga je bilo zelo težko najti. Poprijela sem za vsako delo, ki sem ga dobila. Tako sem dobila delo v kmetijski šoli. Delati sem morala za 1 dinar na dan. Tako sem cel mesec delala za en plašč. Sestra, ki je delala v Kranju, mi je pomagala dobiti delo tam. Tako sem se zaposlila v Pollakovi tovarni usnja v Kranju, kjer sem začela v strojnari. Delati sem morala v proizvodnji kož vsa dela, od surove odrte kože do obdelanega usnja. Sčasoma sem se priučila in tako napredovala na zahtevnejša delovna mesta. Stanovala sem v Šenčurju na kmetiji, kjer sem morala za hrano in stanovanje pomagati na njivi. Večkrat sem obiskala brata, ki je delal v Gradisu

na Jesenicah. Na obisk sem se vozila z vlakom in na vlaku spoznala svojega bodočega moža, ki je služil vojaški rok v Žirovnici.

Mož si je po zaključenem vojaškem roku poiskal delo v železarni na Jesenicah. Skupaj sva najela stanovanje v Kranju za dve leti, mož pa se je vozil na delo na

Hišica med Markotovo gostilno in Ruardovo graščino na Stari Savi, kjer so stanovali Pajićevi. Last Fanike Pajić

Jesenice. V tem času se nama je rodil prvi sin. Potem sem dobila delo v šamotarni na Jesenicah, kjer sem ostala šest let. Kmalu sva dobila staro stanovanje v hišici med Markotovo gostilno in Ruardovo graščino na Stari Savi. Radi smo bili tam, saj smo imeli vso zelenjavo na domačem vrtu ob Savi. Najhuje pa je bilo, da opranega perila nismo mogli sušiti zunaj na zraku, saj so bile v bližini pražilne peči, iz katerih se je valil rdeč prah. Perilo je bilo tako umazano, da se ga ni dalo več oprati. Na Stari Savi smo stanovali samo dve leti. Takrat so hišico podrli, mi pa smo dobili novo stanovanje v bloku na Koroški Beli. Ker so šamotarno počasi zapirali in sem na koncu ostala sama v obratu, sem si poiskala novo delo. Našla sem ga v Elanu, kjer je bilo tudi boljše plačilo.

Ko sem nekega dne pod blokom zagledala starejšega moža, ki je nosil opeke v breg k svoji leseni hišici na Gozdni poti, sem mu ponudila pomoč. Skupaj smo delo hitro opravili. Povedal je, da hišico prodaja in z možem sva se odločila za nakup. Namesto stare lesene hišice sva zgradila novo hišo. Pri gradnji nama je pomagal brat, ki je bil kot zidar zaposlen pri Gradisu. Midva sva pri gradnji sodelovala po opravljeni službi, kar je bilo nekoliko lažje, ker sva stanovala v bližini. Gradnja je bila končana okoli leta 1962, ko sva se z možem preselila v svoj novi dom. Zdaj sem že štirinajst let vdova. V hiši živim z mlajšim sinom in snaho, v nekdanjem stanovanju pa živi starejši sin.

Fanika Pajić pred Ruardovo graščino na Stari Savi okoli leta 1955